

Стара-Планина, изчезнаха. Само няколко облачета, съзлаторумени краища към западъ, се усмихваха още на слънцето отъ своята ефирна височина. Долината бѣше цѣла въ сѣнка. Бѣлитѣ сипеи на западъ потъваха въ вечерната дрезгавина, която застилаше сѣ повече и повече мѣнастирскитѣ ливади, скалитѣ, брѣстоветѣ и крушитѣ, чии то очертания ставаха груби и неясни. Никой птичи гласъ; никое цвъртѣние. Крилатиятъ народъ, който веселѣше дѣня долината, сега се гушеше мълчаливо въ гнѣздата си, закрѣпени по клоноветѣ или скрити подъ стрѣхитѣ на мѣнастирскитѣ зидове. Заедно съ тъмнината, въцаряваше се и тишината, чудна и меланхолическа на пощѣта. Само грѣмотѣтъ на планинскитѣ водопада изпълняше самотията. Сегисъ-тогисъ, вѣтрецѣтъ донасяше до тукъ отдалѣчено дрънканіе на звѣнци на закѣснѣли стада, които се прибираха въ града. Скоро блесна и мѣсечината и увеличи обаянието на тоя идилически часъ. Златна ведрина залѣ ливадата и дърветата, които хвърлиха на земята чудновати сѣнки. Сипеятъ се очерта по-ясно, замѣзалъ на стѣна отъ староврѣмска развалина; новиятъ куполъ на мѣнастиря се бѣднахъ ярко надъ стрѣхитѣ и тополитѣ мѣнастирски, а задъ него върховетѣ на Стара-Планина се вдигаха високо високо къмъ небето и се потапяха въ възтѣмната му лазурь.

Огняновъ мина задъ гърба на мѣнастиря, влѣзца въ затѣмнѣлий пусъть долъ и слѣдъ няколко минутно лутаніе изъ камѣняцитѣ, приближи една воденица.

Дѣдо Стоянъ го прѣсрѣщна извънъ вратата.

— Какво има? попита бързо Огняновъ.

— Дошелъ е приятель.

— Какъвъ приятель?

— Нашъ челѣкъ, де.

— Нашъ челѣкъ?

— А бе, народенъ челѣкъ.

Кой е той?

— Не го знамъ. Спустналь се тая вечеръ отъ плани-